

Anguelikí Ionatu (1954-2021)

Concert de Ionatu a Marsella (2016).
Fotografia: Gérard Ponthieu

«Per a mi, grega de la diàspora, la meva veritable pàtria és la meva llengua.
En efecte, crec que si la poesia no existís, no m'hauria convertit en músic».

Anguelikí Ionatu, *De Sappho à Elytis*¹

La compositora, cantant i guitarrista atenesa Anguelikí Ionatu (Αγγελική Ιονάτου), internacionalment coneguda com a Angélique Ionatos, va morir a París, el 7 de juliol de 2021, a l'edat de seixanta-set anys.

L'any 1969, arran del cop d'estat dels coronels, tota la seva família s'exilia, primerament, a Bèlgica i després, ja definitivament, a França. És en aquesta segona pàtria on comença una primerenca i brillant carrera, en ser premiat, l'any 1972, el seu primer treball discogràfic, *Résurrection*, en col·laboració amb el seu germà Fotis. Ella mateixa ens recordava que l'any 1970, després d'assistir, al Conservatori de Lieja, amb tota la seva família, a un emotiu concert del també exiliat Theodorakis i veient l'emoció que aquest havia suscitat en aquell auditori amb majoria de compatriotes grecs, va decidir dedicar-se a la música.

Tot i que al llarg de cinquanta anys de carrera va donar més rellevància als concerts en directe, ens ha deixat una considerable discografia: quinze títols en solitari i cinc en col·laboració amb altres artistes. D'aquestes col·laboracions és memorable, i a casa nostra va tenir merescut èxit, el treball conjunt amb Nena Venetsanu a *Sappho de Mytilène* (1991), amb adaptacions i recreacions d'Odisseas Elitis sobre poemes de Safo.

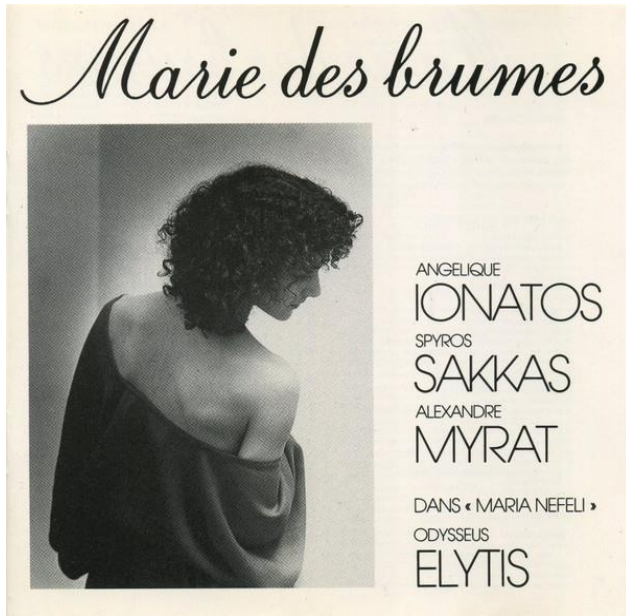
A partir de 1977 les lletres de les seves cançons són ja gregues i és Elitis el poeta més musicat en els seus treballs discogràfics, com *Marie des brumes* (1984), *Le monogramme. Sept chants d'amour d'Odysseas Elytis* (1988) o *Parole de juillet* (1996), entre altres.

Habitual participant, a Barcelona (i a Torroella de Montgrí l'any 2003), de diferents edicions del *Festival de músiques del món*, no oblidarem el del 2000, en el qual la seva

¹ Anguelikí Ionatu. 2009. «De Sappho à Elytis», *La Pensée de Midi* 28.

persona i la seva veu lluminosa es tornaven tràgiques i commovedores en interpretar a *cappella* els laments, *threni*, de les dones de l'illa de Creta i de l'Epir.

JOAN-CARLES BLANCO

Marie des brumes
(Auvidis, 1984)

Le monogramme.
Sept chants d'amour d'Odysseus Elytis
(Auvidis, 1988)

